

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Initium Sapientiae & Finis: Timor Domini, & Amor Dei: Seu
de fuga peccati, deque dilectione summi boni**

Comitin, César Jean-Baptiste

Coloniae, 1709

§.6. Eucharistia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50773)

que: non in quâ sanetur unus, sed ubi sanantur omnes, à quacunque infirmitate: non Angelo descendente, sed Spiritu sancto, qui (ut habet Paulinus in carmine) *sacras igne divino maritat aquas*. Et tamen ad labrum fontis jacet adhuc *multitudo magna languentium, cacorum, claudorum, aridorum*. (Joan. s.) Unde hoc? unde tantum infirmitatis in tanto remedio? O verè paralyticos, quibus deest homo, hoc est, ratio, & fides! nam si vel crederent, vel saperent, id ita fieret? Negligeretur salus, tantâ securitate, tantâ felicitate parta? tribus syllabis? nunquid non est verbum, PECCAVI? Clamo igitur tibi, non ut ille, [4. Reg. s.] *Pater*; sed, ut solitus sum, fili, *Et si rem grandem dixisset tibi Propheta, certè facere debueras; quanto magis quia nunc dixit tibi: Lavare, & mundaberis*

§. 6. Eucharistia.

Dixi quotidie nasci Deum; addo quotidie mori, quotidie crucifigi in ALTARI, sacrificio licèt incruento. *O novitatum novitas! ô miraculorum omnium longè maximum!* exclamant Eusebius & Thomas. Quæ quibus anteferam? unde inchoabo? ubi desinam? quis, quid, cui? Idem sacerdos & victima, amor utrumque, Ipse, ipse immolat &

& immolatur; atque, ut Arabiæ felicis ales, inter suos emoritur & reviviscit ignes, pater & filius sui, mortæque suâ immortalis. Sacrificatur ergò Deo Deus: immolatur & vivit, consumitur & perseverat; *in manibus sacerdotum incarnatur, (August.)* & est invisibilis. Crescit undique mysterium, loco, tempore, modo, facilitate, meritis, & personis. Altare, novum est præsepe; & qualibet Ecclesia, Mater est Dei in omni loco. *MARIAM imitatur, Virgo est, & parit. [Idem.]* Diluvium ex diluvio putes; sed gratiæ. *Ubi enim abundavit delictum, superabundavit & gratia. (Rom. 5.)*

Tu pastorem arbitrator omnes exsecuisse corporis sui venas, omnemque in subiectum ulceri calicem effudisse sanguinem, atque inde parasse balneum, quod oviculæ centesimæ, à faucibus lupi modò ereptæ, modò in caulam humeris reportatæ, & adhuc stillanti, peridoneum fit abluendæ, sanandæ, atque ab inferis in vitam revocandæ. Ad hæc illam rationis consiliique competentem effectam, admirari factum, inquirere de causâ; & cùm nullam inveniat, obstupescere monstro tantæ dilectionis. Ita te quoque (nam de illâ fictio est, de te veritas) in

admirationem rapi oportet, excedere mente in Deum, ingemiscere, inclamare: Eheu, charitas Christi immensa, quoniam usque descendis? quid? etiamne de cibo salus? de membris tuis cibus? de sanguine potus? quid hoc esse dicam? intelligo, intelligo egregium amoris tui commentum, artem dignam Deo. *Illusionem nequissimi nebulonis*, cum dixit: Eritis sicut Dii, *in verum effectum arbor vita vera convertis.* (Rupertus.) Denique Deos tui sanguinis commixtione facis. O peritiam! ô summam summæ charitatis industriam! Non miror, non miror dici in hoc convivio parata esse omnia, cum non nisi ferculum sit unum; habet quippe omnia qui habet te. Miror hinc duo. Primum te sic ardentem, deinde me sic algentem. Amor enim hinc non amplius arcu telisve decertat donis suis, sed seipso: intus, intus ipse cor invadit, penetrat, transverberat, ac demum totum in sese alimenti nativâ virtute transfundit; ut ego vulnus alens venis cæcôque carptus ab igne illo, (si dignum est dici) ceu quodam amoris *philtro*, ac beatifico veneno, collique fierem. Nihilominus (en alterum quod admiror triste ac ferale prodigium) ego tot inter incendia frigidus ac sine fan-

sanguine anguis amantem inanissimâ vanitate deludo. Adhuc in ore resonat antiquum illud ac nimis odiosum acroama : *Anima nostra nauseat super sibo isto levissimo.* (*Numer. 21.*) Et sapis, anime, cui non sapit Deus? crudelis! alliane præfers, porros, & cape? arbori vitæ pomumne mortis? ô serpentem! ô voluntatem sibi semper, etiam cum amica est, inimicam! Placet vita. Mors eligitur. Et cum dictum sit : *Qui manducat me, non morietur in æternum*; nos ab hac abstinemus mensâ, ne non moriamur in æternum.

§. 7. *Prædestinatio ad gloriam.*

Supremam his omnibus coronidem imponit PRÆDESTINATIO ad gloriam, & quæ ex illâ sequitur, ad gratiam. De primâ primùm, tum de secundâ.

Ac illam quidem sic animo complectere: benevolentiam erga te Dei infinitam, quâ tibi *secundùm propositum voluntatis suæ* gloriam ante sæcula decrevit ab æterno, inque æternum, amore summo, perpetuo, singulari, gratuito, incommutabili: antequam boni quicquam egisses; imò cum jam ingratiſſimus appareres. Quid hîc dices? cur te? cur tibi? cur tanta? quid enim fuit causæ? meritane tua, quæ nulla erant? quæ mala e-